

Arrest

nr. 166 246 van 21 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
              2. X
              3. X
              4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 18 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 28 januari 2011 België binnen, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 30 maart 2011 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 63 318, 63 319, 63 320 en 63 321 van 17 juni 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 1 juni 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 7 november 2011 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 80 595 van 3 mei 2012 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 5 februari 2012 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.3.1. Op 4 september 2012 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Nadat deze beslissing op 25 juli 2014 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 131 127 van 9 oktober 2014 het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3.2. Op 22 augustus 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.3. opnieuw onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 163 202.

1.4. Op 22 augustus 2014 wordt tevens aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 18 november 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis worden gebracht. Deze beslissingen, die op gelijkaardige motieven zijn gestoeld, luiden (*mutatis mutandis*) als volgt:

“(…)

De heer

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven, in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig paspoort (…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep. Zij ontwaart in hoofde van de verzoekende partijen een gebrek aan het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die alle gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid en een eventuele vernietiging van deze beslissingen de verzoekende partijen bijgevolg geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partijen (onder meer) de schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna:

EVRM), verdragsbepaling die primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partijen geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maken, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van de middelen door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 7, eerste lid, en 74/17 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 13, § 1, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verzoekers verwijzen naar de bijhorende wettelijke bepalingen en zullen aantonen dat verwerende partijen de wet verkeerdelijk toepassen.

*Artikel 7, alinea 1 stelt:
(...)*

Artikel 13 EVRM: (...)

Alvorens verzoeker artikel 13 EVRM kunnen invoeren dienen zij aan te tonen dat er een grondrecht wordt geschonden.

Verzoekers zijn van oordeel dat artikel 3 EVRM wordt geschonden dat stelt: (...)

De ingrijpende beslissingen is heel summier gemotiveerd. De 4 bevelen hebben identiek de zelfde motivering: Krachtens artikel 7, eerste lid 1° Vw, verblijf hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereisten documenten. Niet in het bezit van een geldig paspoort (voor M. (...) en K. (...)) / niet in het bezit van een geldig visum (voor K. (...) en L. (...)).

Verzoekers zullen eerste aantonen dat zij wel nog een belang hebben bij een eventuele vernietiging.

Artikel 7 stelt immers dat in het punt 1° gevallen de minister een bevel MOET afgeven. Doch de ministers moet slechts een bevel afgeven indien er geen meer voordelige belangen vevat in een internationaal verdrag geschonden worden. Artikel 7 stelt: Onverminderd meer voordelige bepalingen vevat in een internationaal verdrag ...

Verzoeker zal aantonen dat bij uitvoering van het bevel artikel 3 EVRM wordt geschonden. Zodoende moet de minister geen nieuw bevel geven bij een eventuele vernietiging van huidig bevel. Derhalve hebben verzoekers wel nog een belang bij de vernietiging.

Verzoeker zijn van oordeel dat de motivering een stijlmotivering is. De motivering wordt nergens getoetst aan het specifieke geval van verzoekers.

Verzoekers zijn van oordeel dat verwerende partij het volledige administratief dossier dient na te lezen en pas daarna in eer en geweten een bevel kan afleveren om het grondgebied te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt enkel en alleen verwezen naar het feit dat verzoekers eerste verzoeker en derde verzoeker geen geldig paspoort hebben en dat tweede verzoeker en vierde verzoeker geen geldig visum hebben. Niks meer en niks minder.

Er met geen woord gerept over het feit dat de twee dochter van verzoekers toch wel een heel ernstige en zelfdzame progressieve neurodegeneratieve aandoening hebben. Verzoekers hadden omwille van de aandoening van hun twee dochters op 5 februari 2012 een machtiging tot verblijf aangevraagd in

toepassing van artikel 9 ter Vw. Op 22 augustus 2014 heeft de dienst vreemdelingenzaken deze machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

Verzoekers zijn het echter niet eens met deze onontvankelijkheidsbeslissing en hebben hiertegen een verzoek tot vernietiging ingediend met verzoekschrift bij de RVV. Verzoekers zijn van oordeel dat de arts-adviseur een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan en dat de arts-adviseur belangrijke stukken die in het bezet waren van verwerende partij niet heeft nagezien. Verzoekers zijn dan ook van oordeel dat artikel 3 EVRM zal worden geschonden. Verzoeker hebben daarop gewezen in het verzoek tot vernietiging van de onontvankelijkheidsbeslissing van 22 augustus 2014.

Op grond van artikel 39/2 par. 2 Vw hebben verzoekers het recht om tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Verzoeker putten aldus het rechten terecht uit.

Verzoekers hebben in hun beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing gesteld deze een schending uitmaakt van voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

Indien het bevel om het grondgebied bestaat in het rechtsleven kan deze worden uitgevoerd ondanks het feit dat verzoekers stellen dat artikel 3 EVRM en dus ook het beginsel van het non-refoulement 74/17 Vw.

Indien verwerende partij het bevel om het grondgebied uitvoert, hebben verzoekers geen daadwerkelijk rechtsmiddel zoals bedoeld in artikel 13 EVRM. Verzoekers zijn van oordeel dat de RVV als rechtsorgaan eerst een beslissing dient te nemen over de onontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9 ter Vw alvorens het bevel kan worden uitgevoerd. Het anders oordelen, komt erop neer dat verzoekers over geen rechtsmiddel beschikken om hun aantasting van artikel 3 EVRM te laten toetsen door een administratief of gerechtelijk orgaan.

Er dient eerst duidelijk te worden verschaft of er inderdaad geen schending is van artikel 3 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied dd. 22 augustus 2014 uitvoerbaar te verklaren.

Verzoekers zijn aldus van oordeel dat zij met huidig bevel niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikken.

Verder wensen verzoeker te verwijzen naar artikel 13 par. 1 richtlijn 2008/115/EG. Dit artikel stelt: (...)

De raad (dus verwerende partij) in samenspraak met het Europees Parlement zijn overeengekomen dat zij aan derdelanders, zoals verzoekers, een doeltreffend rechtsmiddel ter beschikking stellen tegen een terugkeerbesluit (zoals het bevel om het grondgebied te verlaten dd 22 augustus 2014).

Verzoekers kunnen inderdaad huidig beroep instellen bij de RVV op grond van artikel 39 par. 2 Vw, derhalve zou er kunnen gezegd worden dat ze over een rechtsmiddel beschikken, doch artikel 13 richtlijn stelt dat het doeltreffend dient te zijn.

Indien het bevel om het grondgebied wordt uitgevoerd tijdens de procedure die hangende is bij de RVV in toepassing van artikel 9 ter Vw, waarin verzoeker duidelijk een schending van artikel 3 EVRM, artikel 74/17 Vw aanwenden, is er van doeltreffendheid geen sprake.

Artikel 9 ter eerste zin stelt immers: De in België verblijvende vreemdelingen die ... Indien het bevel om het grondgebied wordt uitgevoerd is het onderzoek naar de wettigheid van de onontvankelijkheidsbeslissing naar aanleiding van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vw zonder voorwerp. Dit heeft tot gevolg dat verzoekers geen daadwerkelijk rechtsmiddel hebben.

De uitvoering van de beslissing is in strijd met artikel 3 EVRM, 13 EVRM, 13 Richtlijn 2008/115/EG en artikel 74/17 Vw.

Besluit:

Het bevel om het grondgebied voldoet niet aan de voorwaarden van een deugdelijke motivering. De motivering is een stijl motivering. Uit de motivering blijkt helemaal niet dat verzoeker op 18 november 2014 een onontvankelijkheidsverklaring hebben ontvangen in toepassing van artikel 9 ter waartegen zij recht hebben om een beroep tot nietigverklaring in te dienen wat hij op heden hebben gedaan.

Het bevel om het grondgebied voldoet niet aan de voorwaarden om te beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel in toepassing van artikel 13 EVRM en artikel 13 richtlijn 2008/115/EG en artikel 74/17 Vw. Indien het bevel wordt uitgevoerd heeft hun beroep tegen de onontvankelijkheidsverklaring geen enkele zin en worden verzoekers aldus ontzegd over een doeltreffend rechtsmiddel.

Het middel is derhalve gegrond.”

4.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissingen verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevatten de beslissingen een motivering in feite, met name dat aan de verzoekende partijen een bevel wordt gegeven om binnen de zeven dagen na de kennisgeving het grondgebied te verlaten, aangezien zij in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van een geldig paspoort (eerste verzoeker en derde verzoekster) of visum (tweede en vierde verzoekster). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen menen dat de motivering van de bestreden beslissingen een “stijlmotivering” is, dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

4.2.2. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 13, § 1, van de Terugkeerrichtlijn en van de artikelen 7, eerste lid, en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

4.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen menen de verzoekende partijen dat de arts-adviseur in zijn advies “*belangrijke stukken (...) niet heeft nagezien*” en ze verwijzen hierbij naar het beroep tot nietigverklaring dat ze hebben ingesteld tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (zie *supra* punt 1.3.2.). Door er enkel op te wijzen dat de arts-adviseur “*belangrijke stukken (...) niet heeft nagezien*” maken de verzoekende partijen echter nog niet aannemelijk dat zij onderworpen zullen worden aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2.2. Gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM kan deze rechtsregel niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat zij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. Evenmin tonen de verzoekende partijen een schending aan van artikel 13, § 1, van de Terugkeerrichtlijn, nu zij niet aantonen dat deze bepaling een ruimer recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bevat dan wat wordt gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

4.2.2.3. De bestreden beslissingen houden geen gedwongen verwijdering in zodat de schending van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig wordt aangevoerd.

4.2.2.4. Uit het voorgaande blijkt niet dat enige hogere rechtsnorm de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou verhinderen om toepassing te maken van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

Aldus wordt een schending van artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet aangetoond.

4.2.2.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 13, § 1, van de Terugkeerrichtlijn en van de artikelen 7, eerste lid, en 74/17 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN